

Ekonomika vienoje pamokoje

Autorius Henris Hazlittas

MP3 versija: https://bookskim.lt/mp3/lt/book/www.bookskim.lt_381_abstrakt-Ekonomika_vienoje_pa.mp3

Santrauka:

Henry Hazlitt „Ekonomika vienoje pamokoje“ yra klasikinė ekonomikos knyga, spausdinama nuo 1946 m. Knyga padalinta į dvi dalis. Pirmoji dalis – ekonominių principų apžvalga, antroji – populiarių ekonominių klaidų kritika. Knyga parašyta aiškiu ir glaustu stiliumi, todėl ji prieinama įvairaus išsilavinimo skaitytojams. Pirmoji knygos dalis prasideda įvadu į pagrindinius ekonomikos principus. Hazlittas paaiškina, kaip svarbu suprasti pasiūlos ir paklausos dėsni, paskatų vaidmenį ir alternatyviųjų kaštų sampratą. Jis taip pat aptaria, kaip svarbu suprasti mokesčių, infliacijos ir vyriausybės reguliavimo poveikį. Tada jis tęsia aptarimą apie pinigų ir bankininkystės vaidmenį bei verslo ciklo supratimo svarbą. Antroji knygos dalis – populiarių ekonominių klaidų kritika. Hazlittas nagrinėja argumentus tų, kurie pasisako už valdžios kišimąsi į ekonomiką, ir parodo, kaip jų argumentai yra pagrįsti klaidinga logika ir ekonomikos nesupratimu. Jis taip pat nagrinėja laisvosios prekybos šalininkų argumentus ir parodo, kaip jų argumentai pagrįsti patikimais ekonomiais principais. Galiausiai jis nagrinėja protekcionizmo propaguotojų argumentus ir parodo, kaip jų argumentai pagrįsti klaidingu ekonomikos supratimu. Ekonomika vienoje pamokoje yra būtinas skaitymas visiems, norintiems suprasti ekonomiką. Jis parašytas aiškiu ir glaustai, todėl prieinamas įvairaus išsilavinimo skaitytojams. Knygoje pateikiama ekonominių principų apžvalga ir populiarių ekonominių klaidų kritika. Tai neįkainojamas išteklius kiekvienam, norinčiam suprasti ekonomiką.

Pagrindinės idėjos:

#1. Sudaužytas langas: Idėja, kad nuosavybės sunaikinimas gali būti naudingas ekonomikai, yra klaidinga. Neatsižvelgiama į nematomas lango remontui panaudotų išteklių sąnaudas, taip pat alternatyviasias remontui išleistų pinigų išlaidas.

Išdaužto lango klaidos yra koncepcija, kuri gyvavo šimtmečius, tačiau ją išpopuliarino Henris Hazlittas savo knygoje „Ekonomika vienoje pamokoje“. Idėja yra ta, kad nuosavybės sunaikinimas gali būti naudingas ekonomikai, tačiau tai klaidinga. Neatsižvelgiama į nematomas lango remontui panaudotų išteklių sąnaudas, taip pat alternatyviasias remontui išleistų pinigų išlaidas. Pavyzdžiui, jei išdaužtas langas, jo remontui išleisti pinigai galėjo būti panaudoti dar kam nors įsigyti. Tai reiškia, kad remontui išleistų pinigų negalima išleisti kažkam kitam, pavyzdžiui, naujam automobiliui ar atostogoms. Tai alternatyvioji remonto kaina. Be to, lango taisymui panaudoti ištekliai, tokie kaip stiklas, vinys ir darbas, galėjo būti panaudoti dar kam nors sukurti. Tai reiškia, kad lango remontui panaudotų resursų negalima panaudoti kuriant ką nors kita, pavyzdžiui, naujam namui ar naujam verslui. Tai nematytos remonto išlaidos. „Broken Window Fallacy“ nepaiso šių išlaidų ir daro prielaidą, kad turto sunaikinimas gali būti naudingas ekonomikai. Tai klaidinga, nes lango remontui panaudoti pinigai ir resursai galėjo būti panaudoti dar kam nors sukurti. Todėl turto sunaikinimas nėra naudingas ekonomikai, todėl reikėtų vengti išdaužto lango klaidos.

#2. Mašinų prakeikimas: Mašinų įvedimas į darbo vietą gali lemti darbo vietų praradimą, tačiau taip pat padidina našumą ir sumažina kainas, o tai naudinga vartotojams. Grynas mechanizmo poveikis yra teigiamas, tačiau gali būti sunku prisitaikyti prie trumpalaikių darbo vietų praradimo.

Mašinų įvedimas į darbo vietą gali turėti didelį poveikį ekonomikai. Viena vertus, tai gali lemti darbo vietų praradimą, nes mašinos pakeičia žmogaus darbą. Tai gali būti sudėtingas prisitaikymas tiems, kurie netenka darbo, nes jie gali neturėti įgūdžių ar išteklių susirasti naują darbą. Kita vertus, išaugęs našumas ir mažesnės kainos, atsirandančios įdiegus mašinas, gali būti naudingos vartotojams. Grynas mechanizmo poveikis yra teigiamas, tačiau gali būti sunku prisitaikyti prie trumpalaikių darbo vietų praradimo. Vyriausybės gali padėti sušvelninti darbo praradimo padarinius, teikdamos nukentėjusiesiems perkvalifikavimo ir kitas paramos paslaugas. Be to, vyriausybės taip pat

gali paskatinti įmones investuoti į naujas technologijas ir mašinas, kurios gali padėti kurti naujas darbo vietas ir padidinti našumą. Mašinų prakeiksmas primena, kad technologinė pažanga gali turėti teigiamą ir neigiamą poveikį. Svarbu atsižvelgti į ilgalaikes naujų technologijų diegimo pasekmes ir užtikrinti, kad būtų remiami tie, kurie nukentėjo nuo darbo praradimo.

#3. Pasiūlos ir paklausos dėsnis: kainas lemia pasiūlos ir paklausos sąveika, o valdžios kišimasis į rinką gali sukelti kainų iškraipymus ir netinkamą išteklių paskirstymą.

Pasiūlos ir paklausos dėsnis teigia, kad prekės ar paslaugos kainą lemia pasiūlos ir paklausos jėgų sąveika. Didėjant prekės ar paslaugos paklausai, didėja ir prekės ar paslaugos kaina. Ir atvirkščiai, sumažėjus paklausai, mažės prekės ar paslaugos kaina. Šis dėsnis grindžiamas idėja, kad kai prekės ar paslaugos paklausa yra didelė, tiekėjai padidins prekės ar paslaugos kainą, kad padidintų savo pelną. Panašiai, kai prekės ar paslaugos paklausa yra maža, tiekėjai sumažins prekės ar paslaugos kainą, kad pritrauktų daugiau pirkėjų. Vyriausybės kišimasis į rinką gali sukelti kainų iškraipymus ir netinkamą išteklių paskirstymą. Dėl vyriausybės įsikišimo kainos gali dirbtinai pakilti arba būti žemos, o tai gali sukelti prekių ir paslaugų trūkumą arba perteklių. Tai gali lemti neefektyvų išteklių paskirstymą, nes ištekliai naudojami ne pačiu efektyviausiu būdu. Vyriausybės įsikišimas taip pat gali sukelti rinkos iškraipymus, pavyzdžiui, monopolius, dėl kurių gali padidėti kainos ir sumažėti konkurencija. Pasiūlos ir paklausos dėsnis yra svarbi ekonomikos sąvoka, nes ji padeda paaiškinti, kaip kainos nustatomos rinkoje. Svarbu suprasti vyriausybės įsikišimo į rinką pasekmes, nes tai gali sukelti kainų iškraipymus ir netinkamą išteklių paskirstymą. Suprasdami pasiūlos ir paklausos dėsnį, ekonomistai gali geriau suprasti, kaip veikia rinka ir kaip sukurti politiką, kuri padėtų efektyviau paskirstyti išteklius.

#4. Lyginamojo pranašumo įstatymas: šalys turėtų specializuotis prekių ir paslaugų gamyboje, kurioje jos turi santykinį pranašumą, nes tai leis padidinti efektyvumą ir aukštesnį gyvenimo lygį.

Lyginamojo pranašumo įstatymas teigia, kad šalys turėtų specializuotis gamindamos prekes ir paslaugas, kuriose jos turi santykinį pranašumą. Tai reiškia, kad šalys turėtų sutelkti dėmesį į prekių ir paslaugų gamybą, kurias jos galėtų gaminti efektyviau nei kitos šalys. Ši specializacija padidins efektyvumą ir padidins gyvenimo lygį visose dalyvaujančiose šalyse. Specializuodamasi prekių ir paslaugų gamyboje, kurioje turi santykinį pranašumą, šalys gali pagaminti daugiau prekių ir paslaugų mažesniais sąnaudomis, o tai lems didesnę pelną ir didesnę ekonomikos augimą. Be to, šalys gali gauti naudos iš padidėjusios prekybos su kitomis šalimis, nes jos gali keistis prekėmis ir paslaugomis, kurių specializacija yra kitos šalys. Ši padidėjusi prekyba paskatins didesnę ekonomikos augimą ir aukštesnį gyvenimo lygį visose šalyse. Lyginamojo pranašumo įstatymas yra svarbi ekonomikos sąvoka, nes ji padeda šalims maksimaliai išnaudoti savo ekonominį potencialą. Specializuodamasi prekių ir paslaugų gamyboje, kurioje jos turi santykinį pranašumą, šalys gali padidinti savo efektyvumą ir produktyvumą, todėl pakyla gyvenimo lygis. Be to, padidėjusi prekyba tarp šalių gali paskatinti didesnę ekonomikos augimą ir aukštesnį visų susijusių šalių gyvenimo lygį. Lyginamojo pranašumo įstatymas yra svarbi sąvoka, galinti padėti šalims maksimaliai išnaudoti savo ekonominį potencialą ir padidinti savo gyvenimo lygį.

#5. Mažėjančios grąžos dėsnis: naudojant daugiau išteklių, ribinė papildomų išteklių vienetų naudojimo nauda ilgainiui sumažės.

Mažėjančios grąžos dėsnis teigia, kad naudojant daugiau išteklių, ribinė papildomų išteklių vienetų naudojimo nauda ilgainiui sumažės. Šis dėsnis yra svarbi ekonomikos sąvoka, nes padeda paaiškinti, kodėl tam tikri gamybos procesai laikui bėgant tampa mažiau efektyvūs. Pavyzdžiui, jei ūkininkas naudoja tam tikrą žemės kiekį pasėliams auginti, užaugintų pasėlių kiekis ilgainiui pasieks tašką, kai pridėjus daugiau žemės, auginamų javų kiekis nepadidės. Taip yra todėl, kad papildoma žemė nebus tokia produktyvi, kaip jau naudojama žemė, o ribinė nauda pridėjus daugiau žemės ilgainiui sumažės. Mažėjančios grąžos dėsnis gali būti taikomas ir kitoms ekonomikos sritims, tokioms kaip darbas ir kapitalas. Sunaudojant daugiau darbo jėgos, papildomos darbo jėgos naudojimo ribinė nauda ilgainiui sumažės. Panašiai, panaudojus daugiau kapitalo, ribinė papildomo kapitalo naudojimo nauda ilgainiui sumažės. Šis dėsnis padeda paaiškinti, kodėl tam tikri gamybos procesai laikui bėgant tampa mažiau efektyvūs, nes ribinė papildomų išteklių naudojimo nauda ilgainiui mažėja. Mažėjančios grąžos dėsnis yra svarbi ekonomikos sąvoka, nes ji padeda

paaikinti, kodėl tam tikri gamybos procesai laikui bėgant tampa mažiau efektyvūs. Suprasdami šį įstatymą, įmonės ir asmenys gali priimti geresnius sprendimus, kaip panaudoti savo išteklius, kad maksimaliai padidintų grąžą.

#6. Išlaidų didinimo dėsnis: naudojant daugiau išteklių, papildomų išteklių vienetų naudojimo išlaidos ilgainiui padidės.

Išlaidų didėjimo įstatymas teigia, kad naudojant daugiau išteklių, papildomų išteklių vienetų naudojimo kaina ilgainiui padidės. Šis dėsnis grindžiamas idėja, kad ištekliai yra riboti ir kad naudojant daugiau išteklių, padidės papildomų išteklių vienetų gavimo išlaidos. Šis dėsnis dažnai naudojamas paaiškinti, kodėl kainos laikui bėgant kyla. Pavyzdžiui, jei įmonė gamina produktą, papildomų gaminių vienetų gamybos kaštai ilgainiui padidės, nes įmonė naudoja daugiau savo išteklių. Taip yra todėl, kad įmonei ilgainiui pritrūks resursų ir teks įsigyti papildomų išteklių brangiau. Panašiai, jei įmonė teikia paslaugą, papildomų paslaugų teikimo kaštai ilgainiui padidės, nes įmonė naudoja daugiau savo išteklių. Išlaidų didėjimo dėsnis yra svarbi ekonomikos sąvoka ir dažnai naudojama paaiškinti, kodėl kainos laikui bėgant kyla. Jis taip pat naudojamas paaiškinti, kodėl įmonėms gali kilti sunkumų plečiant savo veiklą ir kodėl gali pritrūkti tam tikrų išteklių. Šio įstatymo supratimas gali padėti įmonėms priimti geresnius sprendimus, kaip naudoti savo išteklius, ir padėti asmenims suprasti, kodėl laikui bėgant kainos gali kilti.

#7. Mažėjančio naudingumo dėsnis: Suvartojus daugiau prekės, ribinis naudingumas vartojant papildomus prekės vienetus ilgainiui sumažės.

Mažėjančio naudingumo dėsnis teigia, kad suvartojus daugiau prekės, ribinis naudingumas vartojant papildomus prekės vienetus ilgainiui sumažės. Šis dėsnis pagrįstas idėja, kad pasitenkinimas, gaunamas vartojant prekę, nėra pastovus, o mažėja, kai suvartojama daugiau prekės. Pavyzdžiui, jei žmogus suvalgo gabalėlį pyrago, pirmasis gabalas bus labai patenkintas. Tačiau jei žmogus suvalgo antrą gabalėlį, pasitenkinimas, gaunamas iš antrojo gabalėlio, bus mažesnis nei pasitenkinimas, gautas iš pirmojo gabalėlio. Taip yra todėl, kad žmogus jau suvalgė pirmąjį gabalėlį ir dabar yra sotus. Mažėjančio naudingumo dėsnis yra svarbi ekonomikos sąvoka, nes ji padeda paaiškinti, kodėl žmonės priima tam tikrus sprendimus. Pavyzdžiui, jei žmogus turi ribotą pinigų sumą, jis gali pasirinkti pirkti vieną prekę, kuri teikia daug pasitenkinimo, o ne kelis daiktus, kurie teikia mažiau pasitenkinimo. Taip yra todėl, kad asmuo žino, kad pasitenkinimas dėl papildomų elementų bus mažesnis nei pasitenkinimas, gautas iš pirmojo elemento. Mažėjančio naudingumo dėsnis taip pat svarbus norint suprasti, kaip veikia rinkos. Pavyzdžiui, jei prekės kaina didėja, prekės paklausa sumažės. Taip yra todėl, kad žmonės žino, kad pasitenkinimas, gaunamas vartojant papildomus prekės vienetus, bus mažesnis nei pasitenkinimas, gaunamas suvartojus pirmąjį vienetą. Todėl mažesnė tikimybė, kad jie įsigys papildomų prekės vienetų.

#8. Nuomos įstatymas: Žemės kaina nustatoma pagal nuomos mokesį, kurį iš jos galima uždirbti.

Nuomos įstatymas – tai ekonominė sąvoka, kuri teigia, kad žemės kainą lemia nuomos mokesčio dydis, kurį iš jos galima uždirbti. Šis dėsnis grindžiamas idėja, kad žemės vertę lemia jos trūkumas ir galimybė gauti pajamų. Kuo mažesnė žemė ir kuo daugiau pajamų ji gali gauti, tuo didesnė jos kaina. Šį dėsnį svarbu suprasti kalbant apie žemės ekonomiką, nes jis padeda paaiškinti, kodėl žemės kainos įvairiose srityse gali labai skirtis. Nuomos įstatymas grindžiamas idėja, kad žemė yra pastovus išteklis, o tai reiškia, kad jo pasiūla negali būti padidinta ar sumažinta. Tai reiškia, kad naudojamos žemės kiekis yra ribotas, todėl žemės kaina nustatoma pagal nuomos mokesį, kurį iš jos galima uždirbti. Taip yra todėl, kad kuo daugiau nuomos mokesčio galima uždirbti iš žemės gabalo, tuo jis vertingesnis. Šį įstatymą svarbu suprasti ir kalbant apie apmokestinimą, nes jis padeda paaiškinti, kodėl žemės mokesčiai yra tokie svarbūs. Nuomos įstatymas yra svarbi sąvoka, kurią reikia suprasti kalbant apie žemės ekonomiką, nes ji padeda paaiškinti, kodėl žemės kainos įvairiose srityse gali labai skirtis. Taip pat svarbu suprasti apmokestinimą, nes tai padeda paaiškinti, kodėl žemės mokesčiai yra tokie svarbūs. Nuomos įstatymo supratimas gali padėti užtikrinti, kad žemė būtų naudojama kuo efektyviau ir kad žemės vertė būtų maksimali.

#9. Palūkanų dėsnis: palūkanų normą lemia skolinamų lėšų pasiūla ir paklausa.

Palūkanų įstatyme nurodyta, kad palūkanų normą lemia skolinamų lėšų pasiūla ir paklausa. Tai reiškia, kad palūkanų

norma nustatoma pagal pinigų sumą, kurią galima paskolinti, ir pinigų sumą, kurią prašoma pasiskolinti. Kai skolinamų lėšų paklausa yra didesnė už pasiūlą, palūkanų norma padidės. Ir atvirkščiai, kai skolinamų lėšų pasiūla yra didesnė už paklausą, palūkanų norma mažės. Palūkanų dėsnis yra svarbi ekonomikos sąvoka, nes padeda paaiškinti, kaip rinkoje nustatoma palūkanų norma. Tai taip pat padeda paaiškinti, kodėl palūkanų norma laikui bėgant gali svyruoti. Suprasdami palūkanų dėsnį, ekonomistai gali geriau suprasti, kaip palūkanų norma veikia ekonomiką ir kaip ją galima panaudoti darant įtaką ekonominei politikai.

#10. Darbo užmokesčio dėsnis: darbo užmokesčio normą lemia darbo pasiūla ir paklausa.

Darbo užmokesčio įstatymas teigia, kad darbo užmokesčio dydį lemia darbo pasiūla ir paklausa. Tai reiškia, kad kai darbo paklausa yra didelė, darbo užmokesčio norma didės, o kai darbo jėgos paklausa maža – mažės. Šis dėsnis remiasi pagrindiniais ekonomikos principais, kurie teigia, kad kai prekės ar paslaugos paklausa yra didelė, tos prekės ar paslaugos kaina didės, o kai paklausa maža – mažės. Tas pats principas galioja ir darbo užmokesčio normai. Darbo užmokesčio įstatymas yra svarbi sąvoka, kurią reikia suprasti, kai kalbama apie darbo ekonomiką. Svarbu pažymėti, kad darbo užmokesčio dydį lemia ne tik darbo pasiūla ir paklausa, bet ir kiti veiksniai, tokie kaip pragyvenimo kaina, gamybos kaina ir kitų darbo vietų prieinamumas. Be to, darbo užmokesčio normai įtakos turi ir vyriausybės politika, tokia kaip minimalaus darbo užmokesčio įstatymai ir profesinės sąjungos. Darbo užmokesčio įstatymas yra svarbi sąvoka, kurią reikia suprasti, kai kalbama apie darbo ekonomiką. Svarbu atsiminti, kad darbo užmokesčio dydį lemia darbo pasiūla ir paklausa, o kiti veiksniai, tokie kaip pragyvenimo išlaidos, gamybos sąnaudos ir kitų darbo vietų prieinamumas, taip pat turi įtakos darbo užmokesčio normai. Be to, vyriausybės politika, tokia kaip minimalaus darbo užmokesčio įstatymai ir profesinės sąjungos, taip pat gali turėti įtakos darbo užmokesčiui.

#11. Pelno dėsnis: Pelno normą lemia kapitalo pasiūla ir paklausa.

Pelno įstatymas teigia, kad pelno normą lemia kapitalo pasiūla ir paklausa. Tai reiškia, kad pelno normą lemia rinkoje turimo kapitalo kiekis ir jo paklausos dydis. Jei yra didelė kapitalo paklausa, tada pelno norma bus didesnė. Ir atvirkščiai, jei yra maža kapitalo paklausa, tada pelno norma bus mažesnė. Šis dėsnis remiasi idėja, kad pelno normą lemia rinkoje turimo kapitalo kiekis ir jo paklausos dydis. Pelno įstatymas yra svarbi ekonomikos sąvoka, nes ji padeda paaiškinti, kodėl kai kurios įmonės yra pelningesnės nei kitos. Pavyzdžiui, jei verslas turi prieigą prie didelio kapitalo kiekio, jis galės pasinaudoti su tuo susijusiu didesniu pelnu. Kita vertus, jei verslas turi prieigą prie riboto kapitalo kiekio, jis negalės pasinaudoti didesnio pelno privalumais ir turės tenkintis mažesne pelno norma. Pelno įstatymas taip pat svarbus, nes padeda paaiškinti, kodėl vieni verslai gali augti ir plėstis, o kiti to negali. Jei verslas turi prieigą prie didelio kapitalo, jis galės investuoti į naujus projektus ir plėsti savo veiklą. Kita vertus, jei verslas turi prieigą prie riboto kapitalo kiekio, jis negalės investuoti į naujus projektus ir turės sutelkti dėmesį į dabartinės veiklos palaikymą. Pelno įstatymas yra svarbi ekonomikos sąvoka ir būtina norint suprasti, kaip veikia įmonės ir kodėl kai kurios įmonės yra sėkmingesnės nei kitos. Suprasdamos pelno įstatymą, įmonės gali priimti geresnius sprendimus, kaip paskirstyti savo kapitalą ir padidinti pelną.

#12. Mažėjančios grąžos žemės ūkyje įstatymas: Kadangi daugiau žemės naudojama žemės ūkiui, ribinė nauda naudojant papildomas žemės vienetus ilgainiui sumažės.

Mažėjančios grąžos žemės ūkyje įstatymas teigia, kad naudojant daugiau žemės žemės ūkiui, ribinė nauda naudojant papildomas žemės vienetus ilgainiui sumažės. Tai reiškia, kad kuo daugiau žemės bus naudojama žemės ūkiui, tuo ji bus mažiau produktyvi. Taip yra todėl, kad žemė yra ribota, o jai prieinami išteklių yra riboti. Kai naudojama daugiau žemės, jai prieinami išteklių tampa vis retesni, todėl mažėja našumas. Be to, kuo daugiau žemės naudojama, tuo sunkiau valdyti ir prižiūrėti žemę, todėl sumažėja efektyvumas. Mažėjančios grąžos žemės ūkyje įstatymas yra svarbi sąvoka, kurią reikia suprasti svarstant žemės ūkio praktikos tvarumą. Svarbu atsižvelgti į ilgalaikį žemės naudojimo žemės ūkiui poveikį, nes ribinė papildomos žemės naudojimo nauda ilgainiui sumažės. Tai reiškia, kad svarbu apsvarstyti efektyviausius ir tvariausius žemės naudojimo būdus žemės ūkiui, nes taip bus užtikrinta, kad žemė būtų naudojama kuo našiau ir efektyviau.

#13. Tarptautinės prekybos įstatymas: šalys turėtų specializuotis gamindamos prekes ir paslaugas,

kuriose jos turi santykinį pranašumą, o vėliau prekiauti su kitomis šalimis, kad gautų prekes ir paslaugas, kuriose jos turi santykinį nepalankią padėtį.

Tarptautinės prekybos įstatyme teigiama, kad šalys turėtų specializuotis gaminant prekes ir paslaugas, kuriose jos turi santykinį pranašumą, o vėliau prekiauti su kitomis šalimis, kad gautų prekes ir paslaugas, kuriose jos turi santykinį nepalankią padėtį. Šis įstatymas pagrįstas idėja, kad šalys turėtų sutelkti dėmesį į prekių ir paslaugų gamybą, kurias jos galėtų gaminti efektyviau nei kitos šalys. Tai darydami jie gali prekiauti su kitomis šalimis, kad gautų prekių ir paslaugų, kurių negali pagaminti taip efektyviai. Tai leidžia šalims pasinaudoti darbo ir išteklių specializacija ir padidinti bendrą ekonominę produkciją. Tarptautinės prekybos teisė remiasi lyginamojo pranašumo samprata. Ši koncepcija teigia, kad šalys turėtų sutelkti dėmesį į prekių ir paslaugų gamybą, kuriose jos turi santykinį pranašumą prieš kitas šalis. Tai reiškia, kad jos turėtų sutelkti dėmesį į prekių ir paslaugų, kurias galėtų gaminti efektyviau nei kitos šalys, gamybą. Tai darydami jie gali prekiauti su kitomis šalimis, kad gautų prekių ir paslaugų, kurių negali pagaminti taip efektyviai. Tai leidžia šalims pasinaudoti darbo ir išteklių specializacija ir padidinti bendrą ekonominę produkciją. Tarptautinės prekybos įstatymas yra svarbi ekonomikos sąvoka, nes ji leidžia šalims gauti naudos iš darbo ir išteklių specializavimo bei padidinti bendrą ekonominę produkciją. Sutelkdamos dėmesį į prekių ir paslaugų, kuriose jos turi santykinį pranašumą, gamybą, šalys gali prekiauti su kitomis šalimis, kad gautų prekių ir paslaugų, kurių atžvilgiu jos turi santykinį nepalankią padėtį. Tai leidžia šalims pasinaudoti darbo ir išteklių specializacija ir padidinti bendrą ekonominę produkciją.

#14. Mokesčių įstatymas: Mokesčiai turėtų būti naudojami pajamoms didinti, o ne manipuluoti ekonomika.

Mokesčių įstatymas teigia, kad mokesčiai turi būti naudojami pajamoms didinti, o ne manipuluoti ekonomika. Tai reiškia, kad mokesčiai turėtų būti naudojami valstybės paslaugoms finansuoti, o ne daryti įtaką asmenų ar įmonių elgesiui. Apmokestinimas turėtų būti teisingas ir neturėtų būti naudojamas tam tikroms grupėms ar pramonės šakoms teikti pirmenybę kitų atžvilgiu. Apmokestinimas taip pat turėtų būti paprastas ir lengvai suprantamas, kad mokesčių mokėtojai galėtų lengvai laikytis įstatymų. Galiausiai, apmokestinimas turėtų būti naudojamas pajamoms didinti taip, kad nebūtų iškraipoma ekonomika ir nebūtų sukurta nereikalinga našta mokesčių mokėtojams. Henry Hazlittas teigia, kad mokesčiai turėtų būti naudojami pajamoms didinti, o ne manipuluoti ekonomika. Jis mano, kad mokesčiai turi būti naudojami valstybės paslaugoms finansuoti, o ne daryti įtaką asmenų ar verslo elgesiui. Jis taip pat mano, kad apmokestinimas turėtų būti teisingas ir neturėtų būti naudojamas tam tikroms grupėms ar pramonės šakoms teikti pirmenybę kitų atžvilgiu. Galiausiai jis mano, kad apmokestinimas turi būti paprastas ir lengvai suprantamas, kad mokesčių mokėtojai galėtų lengvai laikytis įstatymų. Hazlitto mokesčių dėsnis yra svarbi ekonomikos sąvoka, nes ji padeda užtikrinti, kad apmokestinimas būtų naudojamas sąžiningai ir teisingai, neiškraipytų ekonomikos ar nesudarytų nereikalingos naštos mokesčių mokėtojams. Vadovaudamasi šiuo įstatymu, vyriausybės gali užtikrinti, kad mokesčiai būtų naudojami pajamoms didinti taip, kad tai būtų naudinga visiems piliečiams.

#15. Subsidijų įstatymas: Subsidijos turi būti naudojamos ekonomikos vystymuisi skatinti, o ne manipuluoti ekonomika.

Subsidijų įstatymas teigia, kad subsidijos turi būti naudojamos ekonomikos vystymuisi skatinti, o ne manipuluoti ekonomika. Subsidijos yra vyriausybės įsikišimo į ekonomiką forma ir jos gali būti naudojamos tam tikroms veikloms ar pramonės šakoms skatinti. Tačiau jie neturėtų būti naudojami dirbtinai remti tam tikras pramonės šakas arba manipuluoti rinka. Subsidijos turėtų būti naudojamos ekonomikos plėtrai skatinti, pavyzdžiui, skatinant investicijas į naujas technologijas arba skatinant verslą plėstis. Subsidijos taip pat turėtų būti naudojamos padėti tiems, kuriems jos reikia, pavyzdžiui, teikiant pagalbą mažas pajamas gaunančioms šeimoms arba suteikiant mokesčių lengvatas verslui, kuris kuria darbo vietas. Subsidijos neturėtų būti naudojamos žlungančioms pramonės šakoms remti arba rinka manipuluoti. Tai gali sukelti neefektyvumą ekonomikoje ir gali iškreipti rinką. Subsidijos taip pat neturėtų būti naudojamos tam tikroms pramonės šakoms apsaugoti nuo konkurencijos. Dėl to gali padidėti kainos ir sumažėti naujovės. Subsidijos turėtų būti naudojamos ekonomikos vystymuisi skatinti, o ne manipuluoti ekonomika.

#16. Kredito ekspansijos dėsnis: Kredito plėtra gali sukelti infliaciją ir ekonominį nestabilumą.

Kredito plėtros įstatymas teigia, kad kai kreditas plečiamas, tai gali sukelti infliaciją ir ekonominį nestabilumą. Taip yra todėl, kad išplečiant kreditą, padidėja pinigų kiekis apyvartoje, todėl gali padidėti kainos. Tai gali sukelti situaciją, kai pinigų pasiūla yra didesnė už turimų prekių ir paslaugų kiekį, o tai gali sukelti infliaciją. Be to, plečiant kreditą, gali padidėti investicijos, o tai gali paskatinti ekonominio aktyvumo augimą. Tačiau jei investicijų neparems realus ekonomikos augimas, tai gali sukelti netvarų burbulą, kuris ilgainiui gali sprogti ir sukelti ekonominį nestabilumą. Kredito išplėtimo įstatymas yra svarbi sąvoka, kurią reikia suprasti, kai kalbama apie ekonomiką. Svarbu atsiminti, kad išplečiant kreditą tai gali lemti ir teigiamus, ir neigiamus rezultatus. Viena vertus, tai gali padidinti ekonominį aktyvumą ir investicijas, tačiau, kita vertus, gali sukelti infliaciją ir ekonominį nestabilumą. Todėl svarbu suvokti galimas kredito plėtros pasekmes ir žinoti, kaip tai gali paveikti ekonomiką.

#17. Kainų kontrolės įstatymas: Kainų kontrolė gali sukelti išteklių trūkumą ir netinkamą paskirstymą.

Kainų kontrolės įstatyme teigiama, kad vyriausybei nustačius viršutines kainų ribas arba žemiausias ribas, gali atsirasti išteklių trūkumas ir netinkamas paskirstymas. Kainų kontrolė yra vyriausybės įsikišimo į rinką forma, kuri gali turėti nenumatytų pasekmių. Kai vyriausybė nustato kainų lubas, tai reiškia, kad prekės ar paslaugos kaina negali viršyti tam tikro lygio. Dėl to gali atsirasti trūkumas, nes tiekėjai negali nustatyti kainos, kuri padengtų jų išlaidas. Dėl to jie gali nesugebėti pagaminti pakankamai prekių ar paslaugų, kad patenkintų paklausą. Kainos žemiausios ribos taip pat gali lemti netinkamą išteklių paskirstymą. Kai vyriausybė nustato žemiausią kainą, tai reiškia, kad prekės ar paslaugos kaina negali nukristi žemiau tam tikro lygio. Tai gali sukelti perprodukciją, nes tiekėjai gali nustatyti kainą, didesnę nei rinkos kaina. Dėl to jie gali pagaminti daugiau prekių ar paslaugų, nei reikia, todėl ištekliai naudojami neefektyviai. Kainų kontrolės įstatymas yra svarbi ekonomikos sąvoka, nes ji pabrėžia galimas nenumatytas valdžios įsikišimo į rinką pasekmes. Prieš jas įgyvendinant svarbu įvertinti galimą kainų kontrolės poveikį, nes dėl to gali trūkti ir netinkamai paskirstyti išteklius.

#18. Infliacijos dėsnis: Infliaciją sukelia pinigų pasiūlos padidėjimas, o tai lemia turto perskirstymą iš taupančiųjų skolininkams.

Infliacijos dėsnis teigia, kad pinigų pasiūlos padidėjimas lemia kainų padidėjimą, kuris yra žinomas kaip infliacija. Taip yra todėl, kad padidėjus pinigų pasiūlai, kiekvieno atskiro valiutos vieneto vertė mažėja. Tai reiškia, kad žmonės turi išleisti daugiau pinigų, kad įsigytų tas pačias prekes ir paslaugas, o tai lemia kainų augimą. Infliacija taip pat perskirsto turtus iš taupančiųjų skolininkams, nes taupytojai negali neatsilikti nuo kylančių kainų, o skolininkai gauna naudos iš infliaciją lydinčių mažesnių palūkanų. Infliacija gali turėti daug neigiamų padarinių ekonomikai. Dėl to gali sumažėti vartotojų perkamoji galia, nes jų pinigai yra mažiau verti. Dėl to taip pat gali padidėti nedarbas, nes įmonės negali neatsilikti nuo augančių gamybos sąnaudų. Dėl infliacijos taip pat gali padidėti nelygybė, nes turintieji daugiau pinigų gali pasinaudoti mažesnėmis palūkanų normomis ir gauti naudos iš turto perskirstymo. Siekdamas kovoti su infliacija, vyriausybės ir centriniai bankai gali naudoti įvairias priemones, pavyzdžiui, didinti mokesčius, didinti palūkanų normas ir mažinti pinigų pasiūlą. Šios priemonės gali padėti sumažinti infliacijos tempą, tačiau gali turėti ir neigiamas įtakos ekonomikai, nes gali lemti ekonomikos augimo mažėjimą. Todėl vyriausybėms ir centriniams bankams svarbu atidžiai apsvarstyti savo politikos poveikį prieš ją įgyvendinant.

#19. Deficito išlaidų įstatymas: Deficito išlaidos gali sukelti infliaciją ir ekonominį nestabilumą.

Deficito išlaidų įstatymas teigia, kad kai vyriausybės išleidžia daugiau pinigų, nei gauna iš mokesčių, tai gali sukelti infliaciją ir ekonominį nestabilumą. Taip yra todėl, kad kai vyriausybės išleidžia daugiau nei pasiima, jos turi skolintis pinigų, kad kompensuotų skirtumą. Toks skolinimasis padidina pinigų pasiūlą, o tai gali sukelti infliaciją. Infliacija mažina pinigų vertę, todėl žmonėms tampa sunkiau taupyti ir investuoti. Tai gali sukelti ekonominį nestabilumą, nes žmonės mažiau linkę investuoti į ekonomiką. Be to, kai vyriausybės skolinasi pinigų savo deficitui finansuoti, jos turi mokėti palūkanas už paskolas. Tai padidina vyriausybės skolą, dėl kurios gali padidėti mokesčiai ir sumažėti vyriausybės paslaugos. Tai gali dar labiau susilpninti ekonomiką, nes žmonės turi mažiau pinigų išleisti ir investuoti.

Be to, jei vyriausybė nesugebės gražinti paskolų, tai gali sukelti finansų krizę. Išlaidų deficito dėsnis yra svarbi sąvoka, kurią reikia suprasti, nes ji gali turėti didelės įtakos ekonomikai. Vyriausybės turėtų stengtis, kad jų išlaidos atitiktų pajamas, nes tai gali padėti užtikrinti ekonomikos stabilumą ir užkirsti kelią infliacijai.

#20. *Taupymo įstatymas: taupymas yra būtinas ekonomikos augimui, o vyriausybės politika turėtų skatinti taupyti.*

Taupymo įstatymas teigia, kad taupymas yra būtinas ekonomikos augimui. Taupymas suteikia verslui reikalingo kapitalo investuoti į naujas technologijas, samdyti daugiau darbuotojų ir plėsti veiklą. Be santaupų verslas negali plėstis ir ekonomika augti. Todėl vyriausybėms svarbu kurti politiką, skatinančią taupyti. Tai galėtų apimti mokesčių lengvatas asmenims taupyti arba paskolų su mažomis palūkanomis teikimą įmonėms, padedančias investuoti į naujas technologijas. Skatindamos taupyti, vyriausybės gali padėti sukurti aplinką, kurioje verslas galėtų klestėti ir ekonomika augtų. Taupymas taip pat suteikia asmenims finansinį saugumą, reikalingą ilgalaikėms investicijoms. Kai asmenys taupo, jie gali panaudoti savo santaupas būstui įsigyti, pradėti verslą arba investuoti į akcijas ir obligacijas. Tai padeda kurti stabilesnę ekonomiką, nes asmenys, turėdami finansinį saugumą, labiau linkę investuoti į ilgalaikes investicijas. Todėl vyriausybės turėtų sukurti politiką, kuri skatintų asmenis taupyti, pvz., mokesčių paskatas arba įmokas į pensijų sąskaitas. Taupymo įstatymas yra svarbi ekonomikos sąvoka. Ji pabrėžia taupymo svarbą ekonomikos augimui ir skatina vyriausybės kurti taupymą skatinančią politiką. Skatindamos taupyti, vyriausybės gali padėti sukurti aplinką, kurioje verslas galėtų klestėti, o asmenys – ilgalaikės investicijos. Tai padeda sukurti stabilesnę ir klestinčią ekonomiką.